Prima instanță: judecătoria Ungheni (judecător: Valentina Stratulat)
Dosarul nr. 2rc-14/2026 (PIGD 2-26008565-03-2rc-13032026)

CURTEA DE APEL NORD
Colegiul civil şi de contencios administrativ

D E C I Z I E

06 mai 2026 mun. Bălți

Instanța constituită din:
Președinte completului, judecător **Elena Grumeza**
Judecători **Natalia Costaș, Ivan Parii**

examinând, fără citarea părților, cererea de recurs declarată de S.R.L. „Moldabela Trade" împotriva încheierii Judecătoriei Ungheni din 16 februarie 2026, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de S.R.L. „Protermaci Service" către S.R.L. „Moldabela Trade" privind încasarea datoriei,-

a constatat:

Poziția instanței de fond:

La data 26.01.2026, S.R.L. „Protermaci Service" a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „Moldabela Trade" privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

Odată cu cererea de chemare în judecată, reclamantul S.R.L. „Protermaci Service" a solicitat asigurarea acțiunii.

În motivarea cerinței de asigurare a acțiunii reclamantul a indicat referitor la imperativitatea aplicării măsurilor de asigurare prin aplicarea sechestrului în limitele valorii acțiunii, în sumă de 71 320,82 lei, indicînd asupra notorietății faptului situației pre-falimentare a pârâtului, care în esență este distribuitorul fabricii de covoare din Ungheni.

A mai indicat că, în prezent, reclamantul se află la limita falimentului, disponibilizarea lucrătorilor calificați fiind un pericol real și în lumina celor expuse mai sus, și-a exprimat convingerea că, temeinicia *prima facie* a acțiunii reprezintă de fapt condiția de bază în admiterea unei măsuri de asigurare. La rândul său, CtEDO, în practica sa constantă a învederat că, statului îi revine obligația de a se echipa cu un arsenal de instrumente juridice apte și suficiente pentru asigurarea îndeplinirii obligațiilor pozitive care i se incumbă (cauza Ruianu vs România, hotărârea din 17 iunie 2003), fiind în calitate de posesor al forței publice, Statul trebuie să acționeze cu diligență pentru a asista creditorul în executarea unei hotărâri judecătorești.

Studiind cerința de asigurare a acțiunii, prin încheierea Judecătoriei Ungheni din 16 februarie 2026 s-a admis cerința de asigurare a acțiunii din cererea de chemare în judecată depusă de către reclamantul S.R.L. „Protermaci Service"**.**

- s-a aplicat sechestru pe bunurile mobile, imobile și mijloacele bănești ale pârâtului S.R.L. „Moldabela Trade", IDNO(c.f.) 1003609010952, cu sediul mun. Ungheni, str. Națională nr. 82, în limita valorii acțiunii care este de 71 320,82 lei, fără stoparea activității economice a pârâtului S.R.L. „Moldabela Trade".

Solicitarea recurentului:

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la data de 02 martie 2026 S.R.L. „Moldabela Trade” a contestat încheierea Judecătoriei Ungheni din 16 februarie 2026 cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a cererii de asigurare a acțiunii.

Argumentele recurentului:

În motivarea cererii de recurs, recurenta S.R.L. „Moldabela Trade” invocă, în esență, neîndeplinirea condiției fundamentale prevăzute de art. 174 alin. (1) CPC, și anume inexistența unui risc real ca neaplicarea măsurii să facă imposibilă executarea hotărârii judecătorești. Se subliniază că, asigurarea acțiunii reprezintă o excepție procesuală, iar nu o regulă, fiind admisibilă doar în prezența unor indicii concrete privind pericolul de înstrăinare, degradare, risipire a bunurilor sau alte acțiuni care ar putea zădărnici executarea, indicii care în speță lipsesc cu desăvârșire.

Recurenta arată că, instanța de fond nu a realizat o analiză efectivă a circumstanțelor concrete ale cauzei și nu a verificat criteriile stabilite de Plenul Curții Supreme de Justiție, precum probabilitatea prejudicierii în lipsa măsurii, existența *periculum in mora*, echilibrul între interesele părților și proporționalitatea măsurii. Dimpotrivă, concluzia privind existența unui risc a fost dedusă din simple prezumții, fără suport probator, în condițiile în care comportamentul recurentei demonstrează contrariul: aceasta a participat la negocieri extrajudiciare, nu a negat existența datoriei, a convenit asupra achitării în tranșe și a efectuat deja o plată parțială, fapt ce exclude ipoteza unei conduite de eschivare sau rea-credință.

Se mai susține că, încheierea contestată se întemeiază pe premise factuale inexacte și incomplete, generate de prezentarea selectivă a situației de către intimată, care a omis deliberat informații relevante privind negocierile și plățile efectuate. În acest context, teza potrivit căreia recurenta nu ar fi reacționat la somația extrajudiciară este infirmată de realitate, iar diferența semnificativă dintre suma pretinsă prin somație și cea din cererea de chemare în judecată relevă incongruențe ce impuneau o analiză mai riguroasă din partea instanței. O asemenea prezentare trunchiată a faptelor contravine obligației de bună-credință procesuală și a condus la o apreciere eronată a existenței riscului.

Un alt motiv invocat îl constituie nerespectarea obligației de motivare și individualizare a măsurii, prevăzută de art. 270 CPC și standardele stabilite prin Hotărârea Plenului CSJ nr. 32 din 24.10.2003. Recurenta arată că, instanța a dispus o măsură generică, formulată în termeni largi („sechestru pe bunurile mobile, imobile și mijloacele bănești”), fără a identifica bunuri concrete, fără a justifica necesitatea aplicării cumulative asupra tuturor categoriilor de bunuri și fără a explica în mod verificabil existența pericolului. O asemenea lipsă de individualizare transformă măsura într-una excesivă și lipsită de control, susceptibilă de a genera efecte disproporționate.

Se invocă, de asemenea, încălcarea principiului proporționalității și a ordinii legale de aplicare a sechestrului prevăzute de art. 176 CPC. Instanța nu a respectat regula aplicării

graduale a măsurilor și nu a ținut cont de necesitatea de a evita afectarea nejustificată a activității economice a debitorului. Aplicarea unui sechestru general asupra tuturor bunurilor și conturilor bancare poate conduce la blocarea fluxurilor financiare, la imposibilitatea efectuării plăților curente către salariați, furnizori și bugetul public, precum și la afectarea terților, ceea ce contravine scopului măsurilor asigurătorii.

Recurenta subliniază că, instanța nu a analizat existența unor măsuri alternative, mai puțin intruzive, care ar fi putut asigura protecția intereselor reclamantului, cum ar fi notarea acțiunii, limitarea sechestrului la anumite bunuri sau conturi, ori depunerea unei garanții sau a sumei în contul instanței. Omisiunea acestei analize contravine exigențelor de echilibru și necesitate stabilite în practica judiciară.

Un argument esențial îl constituie profilul financiar al recurentei, care exclude în mod obiectiv existența unui risc real de neexecutare. Datele financiare publice relevă un volum al veniturilor și al activelor incomparabil mai mare decât suma pretinsă, aceasta reprezentând un procent infim din veniturile și capitalul societății. În aceste condiții, nu există un interes economic sau un motiv rezonabil pentru ca societatea să recurgă la acte de înstrăinare sau sustragere de la executare pentru un cuantum atât de redus, iar lipsa unor indicii concrete în acest sens face ca măsura dispusă să fie nejustificată.

În concluzie, recurenta susține că încheierea contestată a fost pronunțată formal, fără respectarea standardelor legale și jurisprudențiale aplicabile, în lipsa probării unui risc real, pe baza unei situații de fapt incomplete și prin aplicarea unei măsuri excesive și disproporționate. Prin urmare, se solicită admiterea recursului, casarea integrală a încheierii și respingerea cererii de asigurare a acțiunii ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând argumentele invocate de recurentă în cererea de recurs, în raport cu materialele cauzei, Colegiul Civil și de Contencios Administrativ consideră recursul întemeiat și urmează a fi admis, reieșind din considerentele ce succed.

În conformitate cu art.424 alin.(1) Cod de procedură civilă, curţile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Instanța de recurs reiterează prevederile art.425 CPC, care statuează expres că, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Potrivit art.181 alin.(1), (2) Cod procedură civilă, încheierea privind asigurarea sau neasigurarea acţiunii poate fi atacată cu recurs. Dacă încheierea de asigurare a acţiunii a fost emisă fără ştirea recurentului, termenul de depunere a recursului se calculează din ziua în care persoana interesată a aflat despre pronunţarea încheierii.

Colegiul civil constată că, în speță, se contestă încheierea instanței de fond privind admiterea cererii reclamantei cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că, încheierea recurată a fost emisă la 16 februarie 2026 (f.d.32-33), fiind recepționată de recurentă la 24 februarie 2026 (f.d.35), iar la 02 martie 2026

S.R.L. „Moldabela Trade”, prin intermediul poștei electronice (f.d.44), a contestat-o cu recurs (f.d.36-42), prin urmare în termenul legal de 15 zile de la comunicare.

În conformitate cu art. 426 alin.(3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În temeiul art. 427 lit.c) CPC, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să admită recursul şi să caseze integral sau parţial încheierea, soluţionînd prin decizie problema respectivă.

Din materialul probator prezent la dosar, Colegiul Civil reține că, la data 26.01.2026, S.R.L. „Protermaci Service” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „Moldabela Trade” privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată. Odată cu cererea de chemare în judecată, reclamantul S.R.L. „Protermaci Service” a solicitat asigurarea acțiunii (f.d.5-6).

Prin încheierea Judecătoriei Ungheni din 16 februarie 2026 s-a aplicat sechestru pe bunurile mobile, imobile și mijloacele bănești ale pârâtului S.R.L. „Moldabela Trade”, IDNO (c.f.) 1003609010952, cu sediul mun. Ungheni, str. Națională nr. 82, în limita valorii acțiunii care este de 71 320,82 lei, fără stoparea activității economice a pârâtului S.R.L. „Moldabela Trade” (f.d.32-33).

În motivarea soluției, instanța de fond a reținut că, pârâtul S.R.L. „Moldabela Trade” a manifestat rea-credința în ceea ce privește restituirea pretinsei datorii şi a plăților aferente, fără a aduce la cunoștința reclamantului S.R.L. „Protermaci Service” recunoașterea sau nerecunoașterea ei, executarea sau motivele neexecutării obligațiilor civile pretinse de reclamant, iar în aceste circumstanțe, se constată că, pârâtul poate întreprinde măsuri în vederea evitării răspunderii civile.

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la data de 02 martie 2026 S.R.L. „Moldabela Trade” a contestat încheierea Judecătoriei Ungheni din 16 februarie 2026 cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a cererii de asigurare a acțiunii (f.d.36-42).

Examinând materialele cauzei, încheierea instanței de fond și motivele invocate în recurs, Colegiul civil reține că, cererea de recurs este întemeiată și urmează a fi admisă, cu casarea încheierii contestate și pronunțarea unei noi soluții de respingere a cererii de asigurare a acțiunii, din considerentele ce succed.

În conformitate cu art.174 alin.(1) CPC, la cererea participanţilor la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărîrea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărîrii judecătoreşti.

Colegiul civil relevă că, asigurarea acțiunii constă dintr-o totalitate de măsuri silite, temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive.

Potrivit art. 175 alin.(1) lit. a) CPC, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pîrîtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane.

Corespunzător, în conceptul cadrului normativ enunțat, măsurile de asigurare se prezintă drept acţiuni procesuale cu caracter temporar, menite să asigure executarea unui eventual act judecătoresc de dispoziţie.

Totodată, respectivele măsuri urmează a fi luate doar în cazul în care instanței i se aduc probe, care ar demonstra faptul că, neaplicarea măsurilor de asigurare ar face imposibilă executarea unui eventual act de dispoziție judecătoresc.

În temeiul art. 177 alin.(1), (2) și (3) CPC, în cererea de asigurare a acţiunii se indică motivele şi circumstanţele pentru care se solicită asigurarea acţiunii. Cererea de asigurare a acţiunii se soluţionează de către judecătorul care examinează cauza în ziua depunerii, fără înştiinţarea pîrîtului şi a celorlalţi participanţi la proces. Dacă cererea de asigurare a acţiunii este depusă concomitent cu cererea de chemare în judecată, aceasta se soluţionează în ziua emiterii încheierii privind acceptarea cererii de chemare în judecată, fără înştiinţarea pîrîtului şi a celorlalţi participanţi la proces. Judecătorul pronunţă o încheiere motivată privind asigurarea sau neasigurarea acțiunii.

Deci, în temeiul normelor menționate, Colegiul civil notează că, asigurarea acțiunii civile este instituția de drept procesual civil care constă dintr-o serie de măsuri silite, temporare şi urgente, ce pot fi aplicate de instanță, la cererea părții interesate, cu scopul de a asigura o bună finalitate a procesului civil, și anume, executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive.

Asigurarea acțiunii civile, cu certitudine, reprezintă o imixtiune în drepturile uneia dintre părțile aflate în litigiu. Astfel, este necesar ca acest instrument să fie aplicat cu atenție pentru a evita ingerințe lipsite de necesitate sau chiar abuzive în drepturile celeilalte părți. Această sarcină, deși primar revine participanților aflați în litigiu – să nu înainteze cereri abuzive de asigurare a acțiunii – doar cu scopul de a crea prejudicii celeilalte părți, însă în final instanța de judecată apreciază necesitatea aplicării măsurilor de asigurare.

Pentru a admite solicitarea participantului și a aplica măsura de asigurare, instanța urmează să verifice dacă sunt suficiente probe şi argumente că, aplicarea măsurilor de asigurare corespunde scopului prevăzut de lege, adică să asigure executarea efectivă a unei viitoare hotărâri judecătorești și că măsura solicitată este în concordanță cu obiectul acțiunii.

Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunurilor, ce pot asigura executarea reală şi corespunzătoare a hotărârii judecătorești. Mai mult ca atât, importanța ei constă în faptul că, prin aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii sunt apărate drepturile reclamantului, în cazul în care pârâtul poate acționa cu rea-credință, astfel încât să facă greu de executat sau imposibilă executarea eventualei hotărâri în favoarea reclamantului.

Corespunzător, Colegiul civil concluzionează că, la caz, examinând cererea de asigurare a acțiunii, este important ca instanța, în fiecare caz concret, să verifice obiectul şi temeiul acțiunii principale, să fie determinată natura litigiului, verificate argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.

Raportând conținutul cadrului legal ce guvernează speța prin prisma situației din cauza dată, Colegiul Civil conchide că, prima instanță neargumentat și fără justificare legală a admis cererea formulată de S.R.L. „Protermaci Service" privind asigurarea acțiunii.

Reținând prevederile art. 174 alin.(1) CPC, potrivit cărora măsurile de asigurare a acțiunii pot fi dispuse doar în cazul în care neaplicarea acestora ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, Colegiul civil, din analiza încheierii contestate, conchide că, instanța de fond nu a stabilit în mod efectiv existența unui risc real și actual (*„periculum in mora"*), limitându-se la enunțarea unor considerații generale privind eventualitatea neexecutării obligației.

Or, simpla invocare a unei pretinse „rele-credințe" a pârâtului în raport cu obligațiile sale civile nu poate constitui, în sine, un temei suficient pentru aplicarea măsurilor asigurătorii.

Totodată, instanța de recurs reține că, încheierea contestată este afectată de o insuficientă motivare, contrar cerințelor art. 270 CPC și standardelor stabilite prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 32 din 24.10.2003. În speță, instanța de fond a operat cu simple afirmații cu caracter general, fără a indica probe pertinente și concludente care să demonstreze că, pârâtul întreprinde acțiuni de sustragere de la executare sau de diminuare a patrimoniului său. Nu s-a făcut dovada existenței unor acte juridice de înstrăinare, disimulare sau alte operațiuni care ar periclita executarea obligației pretinse.

De asemenea, conduita procesuală a pârâtului, inclusiv eventuala neexecutare benevolă a obligației contestate, nu poate fi echivalată automat cu existența unui pericol de neexecutare în sensul legii. Orice litigiu civil presupune, în mod firesc, o divergență între părți, iar neexecutarea unei obligații pretinse nu constituie, în sine, o dovadă a relei-credințe.

În lipsa unor circumstanțe concrete și obiective care să indice un pericol real pentru executarea hotărârii, aplicarea măsurii de asigurare apare ca fiind disproporționată și nejustificată, constituind o ingerință nepermisă în dreptul de proprietate al pârâtului.

Mai mult ca atât, instanța de recurs accentuează că, reclamantul nu a prezentat careva probe, care să demonstreze existența riscului imposibilității punerii în executare a eventualei hotărârii judiciare de admitere a acțiunii. Or, simpla afirmație că, pârâtul „poate întreprinde măsuri în vederea evitării răspunderii civile" nu întrunește standardul probator impus de lege, reclamantul neindicând cum lipsa măsurilor asiguratorii solicitate, ar putea condiționa neexecutarea unei eventuale hotărârii emise în pricină, sau tergiversarea executării acesteia. Iar, aplicarea măsurii de asigurare solicitate, nu înlătură în nici un fel riscul apariției dificultăților ori imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești.

Prin urmare, instanța de recurs concluzionează că încheierea contestată a fost pronunțată cu aplicarea greșită a normelor de drept procesual, în lipsa probării condițiilor prevăzute de art. 174 CPC, pe baza unei situații de fapt incomplet analizate.

În aceste condiții, în temeiul normelor legale incidente, instanța de recurs admite recursul declarat, casează integral încheierea Judecătoriei Ungheni din 16 februarie 2026 și pronunță o nouă hotărâre prin care respinge cererea de asigurare a acțiunii înaintată de S.R.L. „Protermaci Service” ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 428 alin. (1) Cod de procedură civilă, decizia instanţei de recurs emisă după examinarea recursului împotriva încheierii rămîne irevocabilă din momentul emiterii. Decizia se plasează pe pagina web a instanţei la data emiterii.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art.art. 427 lit. c) și 428 Cod de procedură civilă, Colegiul Civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Nord,

D e c i d e:

Admite cererea de recurs formulată de S.R.L. „Moldabela Trade”.

Casează integral încheierea Judecătoriei Ungheni din 16 februarie 2026 prin care s-a admis cererea de asigurare a acțiunii, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată formulată de S.R.L. „Protermaci Service” către S.R.L. „Moldabela Trade” privind încasarea datoriei, **cu soluționarea prin decizie a problemei respective**, după cum urmează:

Respinge cererea formulată de S.R.L. „Protermaci Service” cu privire la aplicarea măsurilor de asigurarea acțiunii.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător **Elena Grumeza**

Judecătorii **Natalia Costaș** **Ivan Parii**